

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμης Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

—“Α, τὸν ξέρετε λοιπὸν ; εἶπε διαταχτικὰ ἡ Λουκιόλα. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, τότε...Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀπὸ σὰς δὲν πρέπει νὰ κρῶψω τίποτε!... Ἄχ, ἂν ξέρατε τὸ παρελθὸν μου!... Ἄν ξέρατε τὰ ὅσα ὑπέφερα...”

Ἐπαύει νὰ μιλάει καὶ διαισχυοί καινοῦργοί τὴν τάραξαν. Ἡ Χάιδω τὴν τράθηξε κοντὰ τῆς, τῆς φίλησε τὸ καθάριον μέτωπον καὶ τὴν παρακίνησε στοργικὰ.

—Μιλῆστε!... Θάρρος!... Μήπως δὲν σὰς ὠνόμασα πρὶν «ἀδελφὴ» μου;

—Ἐυχαριστῶ! ἀποκρίθηκε μὲ συγκίνησι ἡ Λουκιόλα. Λοιπὸν κυρία μου, δὲν εἶμαι Ἴταλις...Κρῶθουμαι κ' ἐγώ, θλέπετε, γιὰτὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἔμαθα καλὰ τί πράγματα θὰ πῆ «κοινωνία», εἶδα παντοῦ τριγύρω μου τὴν ψευτιά καὶ τὴν πονηρία καὶ τὴν ὑποκρισία... Δὲν εἶμαι Ἴταλις, ἀλλὰ Γαλλίς... Τὰ πρῶτα μου εὐτυχήμενα χρόνια, τὰ παιδικὰ, τὰ πέρασα στὸ Παρίσι... Ὅσο μεγάλωνα ἕως, τόσο ἡ καλλονὴ μου κ' ὁ πλοῦτος τῆς οικογενείας μου ἐσφίγγαν γύρω μου τὴν ψευτιά καὶ τὴν ὑποκρισία... Σὺνηθιασά παντοῦ προσποιητὸς στεναγμὸς δῖθεν ἐρωτευμένων μαζῶν καὶ κυκλωνόμενον πάντα ἀπὸ θαυμαστάς, ποῦ ἀπόβλεπαν μονάχα στὴ σάρκα μου ἢ στὰ χρήματά μου!...

—Ὡστόσο, ἀπὸ ἐνστικτο, ἀπὸ ἐμφυτὴ πονηρία μου ἴσως, δὲν πίστευα σὲ τίποτε... Ἀπὸ ὅλους φυλαγόμενον, γιὰτὶ σ' ὄλους ξεχώρισα τὸν ἐπικίνδυνον λύκο κρυμμένον στὸ δέρμα τοῦ ἀκακοῦ ἀρνίου... Καὶ μάτωνε ἡ εὐαίσθητὴ καρδιά μου, γι' αὐτὴ τὴ φριχτὴ ἀρρώστεια στὴν ὁποία παράδερνε ἡ κοινωνία...

—Σὲ ποῖον ἕως νὰ ἐκμυστηρευθῶ, τίς ἀπογοητεύσεις καὶ τίς πίκρας μου;... Στὴ ἡμέρα μου;... Ὡ, ἄς μὴν προχωρήσω!... Δὲν θέλω νὰ σὰς πῶ, σὲ πόσο πῶ φριχτὴ θέσι ἀπὸ μὲνα θρῆσκόνταν κ' ἐκείνη!... Ἦταν ἔπισης εὐαίσθητὴ σὰν κ' ἐμένα, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸν δικὸ μου χαλδῶνον χαρακτήρα!... Γι' αὐτὸ, πικραμένη ἀπ' τὸν πατέρα μου — ἀφοσιωμένον ὀλόμυγμα κ' ὀλόκορμα στὸ χρέμα του καὶ σὲ τίς κερδοσκοπικὰς του ἐπιχειρήσεις — ζήτησε ἡ φτωχὴ κ' ἀδύνατον ὑπερῶς μου παρηγοριά ἄλλοῦ!

—Ναί, ἀλλοῦ!... Ἦταν ὀμορφὴ, πλουσιωτάτη καὶ μόνον γινάσκω δυστυχῶς τὴν κύκλωσαν κ' ἐκείνη!... Ἐτσι, ἀντὶ νὰ θρῆ τὴν ἀνακούρσι πού τόσο λαχταροῦσε — καὶ τὴν ὁποία τῆς σ' ἐροῦσε ὁ φιλοχρημάτος πατέρας μου — συνάντησε ἀντιθέτως τίς ταπεινώσεις, τοὺς πόνους

καὶ τίς καυτερὲς ντροπὲς τῶν ἐνόχων ἐρώτων!...

...Πηγύμου ἢ δυστυχῆ ἐγώ, σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον, στὸ ὁποῖο ἦμουν ἀπομονωμένη ἀλλωστε... Ὁ πατέρας μου πίστευε μονάχα στὴ δύναμι τοῦ Πλούτου... Ἡ μητέρα μου ζητοῦσε νὰ παρηγορηθῆ σὲ ἔνοχα ὀλοσθημάτα... Κ' ἐγώ, πονεμένη γιὰ τὴν κατάντια τῶν γονέων μου, διψοῦσα ἐλευθερον, θέσα καὶ λαχταροῦσα νὰ φύγω καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνη, τὴ μολυσμένη!

...Τέλος, μιά μερὰ, φοβερὴ καταστροφὴ σώρῃσα σ' ἐρείπια τὴν οικογένειά μου... Μὲ μῖα, ἐνοιῶσα τότε νὰ κόβωνται ὅλοι οἱ δεσμοί, ποῦ μὲ συνέδεαν μὲ τὴν καραμένην κοινωνία... Πήρα τὰ μάτια μου σὰν μισοτρέλλη κ' ἐφυγά μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι... Βαθεῖά πληγὴ στὴν καρδιά μου μὲ μάραϊνε καὶ μοῦκανε τὸν κόσμον μαύρον... Ναί, κούτταίτε με, κυρία: Εἶμαι μόλις εἰσαίετη χρόνον!... Κ' ἴσως, δὲν πίστευα πῶς καθόλου σὲ τίποτε, μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἐπίσταται!... Ναί, δὲν πίστευα τότε, ὅτε στὴν ἀρετὴν πεῖα, ὅτε στὴν τιμιότητα, ὅτε στὸν ἔρωτα...

Λυγμὸ ξαφνικοῦ τῆς ἔκοψαν τὴ λαλιά. Ἐκρυσε τὸ πρόσωπὸ τῆς μέσα σ' ἄς χέρια τῆς κ' ἄρχισε νὰ κλαίη πικρὰ...

Ἡ Χάιδω τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ συγκίνησι στὸ αὐτὶ:

—Ὅποιος δὲν πιστεύει στὸν ἔρωτα, ἀδελφὴ μου, πρέπει νὰ χεχθῆ δυστυχῆ πολὺ!... Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ραγισμένη ἡ καρδιά του!

Ἡ Λουκιόλα ἐπνίξε ἕνα λυγμὸ, κατέβαλε ἀπελπισμένως προσπάθειες γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραίμα τῆς καὶ τέλος—πρὸ ἤσυχου—συνέχισε τὴν ἀφήγησί τῆς:

—Ἀτσεξόριστη λοιπὸν ἀπ' τὴν πατρίδα μου, ἦρθα στὴ Νεάπολι, ὀλομόναχη, ἔρημη, χωρὶς φίλους, χωρὶς τὰ μέσα τῆς ζωῆς... Ἐκεῖ, ἡ καλὴ μου τύχη μ' ἔφερε νὰ συναντηθῶ μὲ τὴ γλυκεῖά μου φίλη Μίλλα...

Διεκόπη, φίλησε μὲ στοργὴ τὰ μαλλιά τῆς νεαρῆς «κορίτσας», ἡ ὁποία ἐντωμεταξὺ τὴν ἄκουγε σιωπηρὰ καὶ μὲ θλέματα λατρείας κ' ὕστερα ἐξακόλουθησε:

—Ἡ Μίλλα ἐργαζόταν τότε σ' ἕνα θέατρο τῆς Νεαπόλεως... Γνωρισθίκαμε τυχαίᾳ κ' ἡ ἴδια μουδῶσα ἄσυλο καὶ φαγητὸ, κατὰ τίς πρῶτες ἡμέρας τῆς ἀφίεξός μου, στὴ Νεάπολι... Μιλήσαμε γιὰ πολλὰ, ἀλλάξαμε τίς ἰδέας μας καὶ τὰ ἱστανικά μας καὶ θρεθίκαμε μὲ τὴν ἴδια ἀγνότητα ψυχῆς καὶ πόθων καὶ ὀνείρων...

...Τραγουδοῦσα πάλτοτε καλὰ κ' ἡ ἀθηρητάτη οικονομικὴ κατὰστασις τῆς οικογενείας μου μ' εἶχε βοηθήσει νὰ καλλιερῆσθω τὴ φωνή μου... Προσελήφθον στὸ θέατρο τῆς Νεαπόλεως, μὲ τὴ βοήθεια τῆς καλῆς μου Μίλλας καὶ γρήγορα ἀναδείχθηκα...

...Ἐνα σοῦρῦμπο, σὲ κάποια ἐξοχικὴ τοποθεσία τῆς Καλαβρίας, κ' ἐνὸ γυρίσματος ἀπὸ μιά ἐκδρομὴ μὲ ἀιάξ ἡ Μίλλα κ' ἐγώ, ἀκούσαμε πικνοῦς πυροβολισμοῦς... Μερικοὶ Ἴταλοὶ πατριῶται, συνωμῶται ἀσφαλῶς, κινδυνόναν νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ δεκαπτασίους ἀστυφύλακας κ' ἀμύνοντουσαν ἠρωικά... Ὁ ἀρχηγὸς τοῦς, ἕνας νέος λεβέντης, καὶ λεοντόμυχος, ὁρθὸς καὶ μὲ τὸ σπαθὶ του στὸ χέρι, ἀίτηφουσε τὸν θάνατον καὶ τῆς σφαίρας τῶν ἀστυφύλακων καὶ παρακινῶσε ὁ ἀμύνα μέχρις ἐσχάτων τοῦς λιγοστοῦς ὁπαδοῦς του...

...Ξαφνικά, οἱ ἠρωικοὶ ὑπερασπιστοὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος των, ἀρχισαν νὰ πέφτουν νεκροὶ ἕνας ἕνας... Μιά σφαῖρα ἔσπασε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ μιά ἄλλη τὸν χτύπησε κατὰσθη... Τὸν εἶδα νὰ κλονίζεσθαι, νὰ λυγίξῃ καὶ τέλος νὰ πέφτῃ καὶ νὰ ἐξαφανίζεσθαι στὸ πλανιδὸν θαθῆτοτον χαντάκι!

...Μοῦ φάνηκε τότε, ὅτι ἡ σφαῖρα ποῦ τὸν χτύπησε εἶχε χτυπήσει κ' ἐμένα στὴν καρδιά... Περιμένα νὰ φύγωμ ὀ ἀμμοχάρις ἐκείνο ἔχθρο κ' ἔτρεξα μὲ τὴ Μίλλα πρὸς τὸ χαντάκι...

Σταμάτησε νὰ μιλάει ἡ Λουκιόλα. Εἶχε γίνε κατακίτρινη ἀπ' τὴ συγκίνησί τῆς κ' ἀκούμῃσε τὸ χέρι τῆς, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τοῦς σφοδροῦς παλμούς τῆς.

—Ἦταν θαθῆτοτον, ἐκείνο τὸ χαντάκι! ψιθύρισε κατόπιν. Πῶς κατόρθωσα νὰ τὸ κατεβῶ;... Πῶς μπόρεσα νὰ φτάσω ὁς τὸ θάθος του, ἀπ' τὴν τόσο ἀπότομη—σὰν πλευρὰ γκρεμοῦ—πλευρὰ του;... Δὲν ξέρω!... Ξέρω μόνον, ὅτι δταν πλησίον τὸ ἀναίτητο κορμὶ τοῦ ἠρωικοῦ κούτρουσε μιάς εὐγενούς ἰδέας—

—Καὶ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ πληγωμένος ; ῥώσῃς ἡ Χάιδω.

τέλως τυαγία, ότι ο πατέρας μου ζη κι' ότι θρίσκατο στη Γερμανία μετά τη χρεωκοπία του και τη δραπέτευση του απ' το Παρίσι!... "Αλλά, μητέρα μου, ... Τι άπόγινε;... "Έμαθα έπίσης, ότι μάεψε δλο το υπόλοιπο της ένόχου περιουσίας του πατρός μου—δσο περίσπεσε τουλάχιστον απ' τη χρεωκοπία του—κ' ήθελε να τό δώση σ' κάλογήρους... Κι' εκείνοι πάλι, θά φρόντιζαν να η στείλουν στη Μικρά 'Ασία, σ' ένα μακρυνό μοναστήρι, άπομονωμένο απ' τόν κόσμο, για να ζήση εκεί μιά ζωη μετανοίας και αυτηριθής!...

Και δίνοντας τώρα πιό Ικετευτικό τόνο στη φωνή της ή Λουκία, πρόσθεσε:

"Από τότε δέν ξέρω πειά τί άπόγινε, ή δυστυχισμένη μητέρα μου!... "Έμαθα ότι έφυγε ξαφνικά απ' το Παρίσι και τράβηξε είτε για τό Τουλόν, είτε για τί Μασσαλία... Κι' έδω σταματούν πειά ή πληροφορίες μου!...

"Ο Μοντεχρήστος κύτταε την Ευγενία Δαγκκλάρ, με θλέμμα άνέκφραστης λύπης. "Έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός κ' ύστερα παίρνοντας τό χέρι και της σφιγγόντας τό, της ειπε διαταχτικά:

—Η μητέρα σας... ή μητέρα σας ζή, δεσποινίς!... "Αλλά ό Θεός μονάχα ξέρει, άν θά μπορούσε να την ήθε ποτέ!

"Ανέκφραστη άνακοιφίση άπλόηθηκε στο παραμορφωμένο απ' την άγωνία πρόσωπό της νέας. Με άγαλλίασι κατόπιν, με δυσκολοσυγκράτητη χαρά, ξεφώνισε:

—Ζή!... Ζή!... "Ω, σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!.. Ζή τουλάχιστον, ή φτωχή μου μητέρα!

Σ κύβοντας ύστερα γοργά, και πριν προλάβει ό Μοντεχρήστος να την έμποδισή, τού φίλησε τό χέρι και μουρμούρισε:

—Πόσο σας εύγνώμοσ, για την καλή αυτή είζησι, κύριε κόμη!... "Άλλστε, εκεί στό Παρίσι, σχεδόν δέν έβλεπα καθόλου, τη δυστυχισμένη μου μητέρα!... Είχαμε αντίθετες ιδέες, για τί ζωή... "Εκείνη, φιλάρεσκη, άπογοητευμένη απ' τόν πατέρα μου καθώς ήταν, είχε ριχτή στην κοσμική ζωή και στις διασκεδάσεις, σχεδόν άγαλλινάτα... "Έτσι, δέν της δινόταν ή εύκαιρία να με έβλεπ, να έξασκή τό καθήκοντά της άπέναντί μου, σαν κόρη της πού ήμου!... "Αλλά;... "Αλλά μήπως έ-επιπλήρωσα κι' έγώ τό καθήκοντά μου άπέναντί της, όπως ήμου ύποχρεωμένη να κάνω;... "Όχι!... Τό ξέρω αυτό, τό νοιώθω, και γι' αυτό αισθάνομαι τύψεις τώρα!

"Ένας θαθός στεναγμός, τη διέκοψε. Κι' άμέσως ύστερα, ρώτησε με όλοφάνερη άγωνία:

—Γιατί μου είπατε όμως, κύριε κόμη, ότι δέν θά την ξαναδώ ίσως ποτέ μου, τη φτωχή μου μητέρα;

—Άκούστε με, παιδί μου! άποκριθήκε σκεπτικός ό κόμης Μοντεχρήστος. Κι' έτοιμασθήτε να δεχθήτε με τυχαίμα μια με είθιο θλιβερή!

Μέ άπόφασι και με προσπάθεια ή Λουκία, άποκρίθηκε σταθερά:

—Έξηγηθήτε, σάς παρακαλώ, κύριε κόμη!... Θά σάς άκούσω με θάρρος!

—Έχετε άραγε άναγνωρίσει ποιός εινε πραγματικά αυτός που λέγεται κόμης Σάν-Πέτρο;

—"Όχι, κύριε κόμη!... Δέν ξέρω ποιός κρύβεται κάτω απ' τόν Σάν-Πέτρο αυτόν!... Ξέρω όμως τό έξης: "Ότι κάθε φορά πού τόν έβλεπω, δοκιμάζω ένα άνεξηγητο αίσθημα θαυυτάτης άπεχθείας και ήδελυγμίας για τόν άνθρωπο αυτόν!... "Ίσως, επειδή εινε ένας ύπουλος κατάσκοπος και προδότης, και φυσικά άξιος της περιφρονήσεως όλων τών τιμιών ανθρώπων!

"Ο Μοντεχρήστος έγινε πιό σκυθρωπός. Κ' ύστερα ειπε άργά:

—"Όστε έτσι, δεσποινίς Ευγενία Δαγκκλάρ;... Δέν άναγνωρίσατε λοιπόν στό πρόσωπο αυτού πού ήβην κόμητος Σάν-Πέτρο, τόν παλαιό θαυμαστή σας;... "Έκείνος ό οποίος τόσο σάς λάτρευε κ' είχε τολμήσει μάλιστα να ζητήση και τό χέρι σας;

—Θεέ μου!... Κύριε κόμη, τί λέτε; τραύλιζε κατάγλυχη ή Λουκία. "Όστε αυτός ό Σάν-Πέτρο, εινε ό άλλος πρίγκηψ Καθαλκάντι;

—Ναί! ειπε ό Μοντεχρήστος. Εινε ό άρχρείος πρίγκηψ Καθαλκάντι!... Δηλαδή, εινε ό Βενεδέττο, ό δολοφόνος, ό πλαστογράφος, ό δεσωτής τού κατέργου!

"Άκολούθησαν μερικές στιγμές άγα-

νώδους σιωπής. Κ' ύστερα ή Λουκία άρχισε να μουρμούριζή, σαν να θρίσκατο πάνω σ' όνειρο:

—Ναί!... Αυτός εινε!... Δέν τόν άναγνωρίσα θέβαια ως προχθές, γιατί τό πρόσωπό του έχει παραμορφωθή από κάποια πληγή!... Αυτός εινε!... Εινε ό πρίγκηψ Καθαλκάντι, τόν όποιο είχα γνωρίσει στό Παρίσι σ' όλη του τη λάμψη, την έπαχί πού κι' έγώ κ' ή οικογένειά μου είμασσε σ' όλη τη λάμψη τού πλούτου μας και της δυνάμεώς μας!... "Ω, Θεέ μου!... "Παρ' όλη την τιμητική πρότασι τού να με ζήτηση ως γάμο άπ' τούς γονείς μου, ώστόσο από τότε αισθάνομαι θαθεία άνεξηγητη άποπρής γι' αυτόν!... "Αλλά... άλλα γιατι μου μιλάτε γι' αυτό, ενώ έγώ σάς ρώτησα για τί μητέρα μου;

"Ο κόμης Μοντεχρήστος, στην καινούργια αυτή έρώτησι της άγωνισσης νέας, δέν μπόρεσε να κρύη έναν μορφόμο στενωχωρίας. Θά έπιθυμούσε ολόψυχα ν' άποκριθή στην άπάντησι. "Όστόσο, άφού δίστασε μερικές στιγμές, άποκρίθηκε:

—Σάς μιλάω για τόν πρίγκηπα Καθαλκάντι, δηλαδή για τόν Βενεδέττο, γιατι σχετίζεται με την τύχη της μητέρας σας... Δηλαδή, για να άρπάξη ένα έκατομμύριο χρυσόν φράγκων, τό μόνο πού έμεινε στη δυστυχισμένη μητέρα σας απ' τά τόσα και τόσα πλούτη της, δέν δίστασε να την τυπήσει με μαχαίρι!...

—Αυτός;... Αυτός; ξεφώνισε με γλαρά απ' τόν τρέμο της μάτι, ή Λουκία. "Ω, Θεέ μου!... "Ω, τόν έτιμο!... Δολοφόνος τη φτωχή μου μητέρα, για να τη ληστέμη!... Μά πριν, μου είπατε ότι ζή!...

"Ο Μοντεχρήστος άντέληφθ ήμέσως, ότι ή, Ευγενία Δαγκκλάρ δέν ήξερε τόν δεσμό τού Βενεδέττο με τη μητέρα της. Δέν ήξερε δηλαδή, ότι ό Βενεδέττο ήταν άδελφός της, ότι ήταν καρπός ένόχου έρωτος της μητέρας της με τόν είσαγγελέα Βιλεφόρ.

"Απέφυγε λοιπόν να τη διαφωτίση σχετικά με τό σημείο αυτό, κι' άποκρίθηκε στην τελευταία έρώτησι της, λέγοντας:

—Και σάς είπα την άλήθεια, δεσποινίς!... Ζή ή μητέρα σας!... "Ο ήθριώδης δολοφόνος

Στό κατάφλι της φάνηκε επίβλητικός ό κόμης Μοντεχρήστος

—"Ω, τη θυμομάη! ψιθύρισε ή Ευγενία Δαγκκλάρ, άγκυμοαγώνοντας απ' την προσδοκία. Δέν την έξάσασε ποτέ μου!... (Άκολουθεί)